

—És un fet macabre! —es va adreçar el jutge de guàrdia al comissari Martín i a l'inspector Ferrero—. Segons tots els testimonis, el conductor que circulava en sentit contrari no ha fet res per evitar l'accident. I el mal és que no és la primera vegada que passa. Què me'n poden dir respecte al tema?

—Aquests individus actuen així perquè van borratxos o drogats, i canvien de carril sense adonar-se'n. Per això és tan difícil atrapar-los. Nosaltres no podem controlar contínuament totes les carreteres —li manifestà el comissari.

—Jo, en canvi, sospite que aquestes actuacions responen més d'una vegada a traveses organitzades —en va discrepar l'inspector Ferrero—. És més...

—Inspector —li tallà el dir el comissari—, en aquestes hores de la nit, batalletes no, per favor! Ja farem constar en l'informe tot el que considerem oportú.

El jutge es va acomiadar dels policies i se'n anà cap al seu cotxe. «Ironies del destí: tantes assegurances com deu haver fet aquest home en sa vida...», va meditar mentre hi pujava. El xofer va moure i un guàrdia civil els va facilitar l'eixida. La circulació

per als altres vehicles va tardar encara una hora a ser restablerta.

Una dona de mitjana edat, blanca com la paret, jeia tremolosa a la llitera d'una ambulància. Mentre una infermera li injectava un calmant, el seu marit, visiblement alterat, explicava l'accident a tots els qui volien escoltar-lo. Alhora vivia el seu minut de glòria davant la càmera de Canal 9:

–Quan veus els llums llargs avançar cap a tu, et quedes de pedra; no reaccions ni que et punxen amb una agulla. Jo he tingut la sort de veure'ls venir de lluny. Entre açò i els crits d'alerta de la meua senyora, he tingut temps de reduir i d'esquivar-los pel carril d'emergència. Però aquests pobres que anaven davant de mi...

Finals de març. Mitjanit de diumenge a dilluns. Terme del Puig. A l'autopista, en els carrils de sentit a València, s'ha format un embús a causa d'un accident de circulació. L'únic vehicle involucrat, un Volvo S80, és rodes enlaire enmig de la carretera. En terra hi ha tres cossos estesos, coberts amb llençols. La trencadissa de vidres i les ràfegues intermitents de llum blava configuren una escena fantasmal.

Lídia Alberola va obrir els ulls, es va desemperesir lentament i, juganera, estirà el llençol del company adormit. A mitjan maniobra s'hi repensà i va decidir no despertar-lo encara. Era un home d'uns quaranta-cinc anys. Moreno, amb els cabells agraits i un atapeït bigot, duia al coll una gruixuda cadena d'or.

La natura s'havia revelat pròdiga amb Lídia: pits i malucs poderosos, cintura estreta, cuixes llargues i ben formades. Tenia els cabells castanys clars amb flocs rossos, lleugerament rulls. Després de calçar-se unes sabatilles de pelfa, es va cobrir el cos amb un barnús de seda i abandonà el dormitori.

A la cuina va obrir la nevera i es mesurà un got de llet. Es va dirigir al saló. La seua manera de caminar, tot i que s'acabava d'alçar del llet, era elegant i cadenciosa. A punt de seure al sofà, es va adonar que les busques del rellotge de disseny italià que tenia sobre una raconera metàl·lica assenyalaven les dotze. Això la va fer espavilar i agafà el mòbil, que tenia damunt la taula. Marcà el número de Sara i va seure.

Mentre esperava, engegà el televisor. A la pantalla de cinquanta polzades, un ministre de sa majestat

defensava a capa i espasa, des de la trona del Congrés dels Diputats, les corregudes de braus. Tot seguit, una locutora del 24/9 anuncià amb semblant ombrívol:

–Anit, els tristament famosos conductors suïcides tornaren a tenyir de dol les carreteres valencianes...

A la pantalla, s’hi veien imatges nocturnes de cotxes circulant. Lúdia va encreuar les cuixes i, amb la punta del peu dret, va fer una mena de malabarisme amb la sabatilla. En el mateix moment que, inquieta, es canviava el mòbil de mà, va sentir tres noms que la feren esgarripar:

–Les víctimes mortals són el conegut empresari Francesc Magraner, de cinquanta-vuit anys; la seua esposa, Isabel Navarro, de cinquanta-tres, i Sara magraner, de vint-i-sis, filla del matrimoni.

–Sara! –se li va escapar el crit a Lúdia, però la veu li va eixir trencada, somorta–. Sara, no pot ser; si t’estava trucant ara mateix... –desconcertada per la brutalitat de la notícia, el seu discurs mancava de tota lògica.

Com que el número de la seua amiga no donava senyals de vida, el tornà a marcar. Inútilment. La ira es va afegir al desconcert i a la tristesa. Enfurida, llançà el mòbil contra el got de llet, que havia deixat a la tauleta. El va trencar i ho empastifà tot.

Mentre corria cap al dormitori, la locutora continuà amb el seu sòrdid monòleg:

–Segons testimonis presencials, l’accident es va produir quan Francesc Magraner tractà d’evitar la

col·lisió amb un cotxe que circulava en sentit contrari i a gran velocitat.

»La policia està intensificant els controls per impedir que accidents com aquest es repetisquen. Suposadament, són causats per joves sota la influència de l'alcohol i d'altres drogues, i els provoquen quan es desplacen d'unes discoteques a unes altres.

Lídia va obrir l'armari, es va posar una combinació i una bata morada d'entretemps i s'acostà al llit per despertar l'home que hi dormia.

–Vesteix-te, ràpid, que tenim pressa.

–Què passa? Ja ha arribat el meu xofer? –es va despertar ell, atabalat. Era un àrab corpulent, amb un tall de cabells impecable, ungles perfilades i anells d'or en tres o quatre dits. Nu, posà els peus en terra i va quedar-se assegut al llit.

–No ha vingut ningú, però ens n'hem d'anar. Vesteix-te, per favor, i t'ho explicaré mentre baixem.

Tot d'una ella canvià d'idea:

–Saps què? Jo me'n vaig i tu vés a la teua.

Dit açò, Lídia va eixir del dormitori i se n'entrà al bany. Ell, sorprès per aquest comportament, acabà d'alçar-se, es va posar una túnica sobre els muscles i també se n'hi va anar.

–Es pot saber a tu què et passa? –li demanà.

–Sara ha mort! –li va revelar ella sense deixar de pintar-se, de cara a l'espill.

–Sara? Qui és Sara? La conec?

Ella es va girar, el sortejà i va eixir del bany apressadament. Al dormitori agafà la bossa i es va dirigir cap a la porta de casa.

—Adéu! —va dir en un sanglot.

Amb cara de no entendre res, ni de tenir-ne massa interès tampoc, la vista de l'àrab es passejà per tota l'habitació. Dins el desordre regnant, destacaven damunt el tocador les joies que duia Lídia la nit passada. En sobresortia un fermall de platí amb petits diamants engalzats que formaven una mitja lluna. Li l'havia regalat ell. «Cony, Sara!», exclamà: «L'amiga de Lídia amb qui havíem fet algun trio». A ella li havia regalat un braçalet d'or, cregué recordar.

Quan va eixir al carrer, Lídia hi va veure arribar l'espectacular limusina del moro. Quantes bogeries no hi havien protagonitzat circulant per la carretera o aturats en qualsevol carrer de València! De vegades havia resultat fins i tot divertit; per bé que, materialista fins a la medul·la, ho assumia només com una inversió. Tants esforços i ara, amb la mort de Sara, podien malbaratar-se un munt de projectes.

La blanca manisa de la paret feia més patètica la sala de dissecció de l'institut forense. Un metge i dos infermers van recollir l'instrumental utilitzat en les autòpsies i el col·locaren en uns recipients metàl·lics perquè foren portats a esterilitzar.

De les quatre taules de treball, tres eren ocupades. Els sudaris deixaven veure els rostres dels cadàvers, si convenia, però en aquell moment els tenien tapats.

—Si en cinc minuts no s'ha presentat ningú a identificar-los, els fiquen a la cambra —ordenà el metge als seus subalterns.

Llavors justament hi entrà el director de la casa en companyia del comissari Martín i d'un home de certa posició social, atesa la indumentària i els joiells que lluïa. Devia vorejar la seixantena. El forense els anà a l'encontre i encaixà amb els dos últims.

—El comissari Martín, que ja coneix, i el senyor Agustí Moreno, que participarà en les identifications —digué el seu superior.

Es van acostar a una taula i un infermer va descobrir el rostre del primer cadàver.

Com si no acabara de creure el que veia, Agustí Moreno clavà fixament la mirada en la cara del seu soci. Compungit, va fer un gest afirmatiu amb el cap. Un sospir a penes audible i un altre senyal positiu seguiren la seua ullada a la cara d'Isabel Navarro. A continuació el forense en persona alçà el vel del tercer cos. Sara, molt menys desfigurada que no els seus pares, era amortallada amb un altre model de sudari, que li deixava al descobert part del coll i dels muscles. En comptes del hieratisme mineral propi dels cadàvers, el seu semblant denotava una càlida placidesa. Agustí Moreno, ullprés, va notar com dues llàgrimes li regalimaven galtes avall. Completament torbat, va ser incapaç de respondre a la pregunta del comissari:

–Senyor Moreno, es troba bé?

El pensament, cruel, li regalava belles imatges del passat: Sara, amb un bodi negre sensualíssim, li feia divertides carícies amb la seua rossa cabellera. Ell, satisfet, jeia nu damunt un llit d'hotel.

–Per què no m'escoltes quan et parle d'aquest tema, Sara?

–Ha! Ha! No em faces riure, tio, no em faces riure: el vidu venerable demanant-li al seu soci la mà de la filla!

–No sé com ets. Si ens estimem, què ens impedeix...?

Ella li tapava la boca amb la mà i el feia callar. Després se'n separava i, exhibicionista, caminava vo-

luptuosament cap a la porta, sabedora que amb aquells moviments d'anques encenia en flama viva el desig del pretendent. Abans d'eixir de la cambra es girava i, tigressa implacable, l'amenaçava:

–Si hi insisteixes, et castigaré amb una setmana sense veure'm! –somrient, es besà el palmell i va bufar en direcció a l'amant.

Mort el miratge, la realitat punyent ressuscitava.

–Sara... Déu meu! Hauria preferit mor...

Va signar l'acta d'identificació dels cadàvers d'esma, sense llegir-ne el contingut, i, com que allí ja no tenia res més a fer, es va acomiadar eixutament de tothom i se n'anà.

«Collons de Déu!», el comissari estava que bramava. No havia tingut un moment d'assossec en tota la nit i en tot el matí.